

Τίμια Φύλλα

/ Editorial

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

Το σοκ ήταν φοβερό! Ο σταυρός του, ο βαφτιστικός του σταυρός, η συντροφιά του για 70 σχεδόν χρόνια, χάθηκε. Για κάποιο λόγο, η παραμανούλα που τον κρατούσε καρφίτσωμένο στην μέσα μεριά τού πουκαμίσου του άνοιξε. Αμέσως το αντιλήφθηκε. Με τα ψώνια στα χέρια τον έπιασε και τον ακούμπησε στην οροφή του αυτοκινήτου. Ξεχάστηκε, αφαιρέθηκε, έβαλε τις σακούλες στο πίσω κάθισμα, έκλεισε την πόρτα και ξεκίνησε. Θα 'χαν δεν θα 'χαν περάσει δύο λεπτά και τον θυμήθηκε. Σταμάτησε απότομα στη μέση του δρόμου, αδιαφορώντας για τα κορναρίσματα πίσω του. Άνοιξε με πανικό την πόρτα και με βλέμμα γεμάτο αγωνία κοίταξε την οροφή. Τίποτε! Έκανε ολόκληρο τον γύρο του τετραγώνου, ανοίγοντας το παράθυρο και παρατηρώντας σπιθαμή τη σπιθαμή την ασφαλτο. Τίποτε! Ο Σταυρός του με το μικρό βιδάκι που προστάτευε την εσωτερική του θήκη με το τίμιο ξύλο, όπως του έλεγε πάντα η νονά του, δεν υπήρχε πια.

Το πέρασε σαν θάνατο ανθρώπου Στις επόμενες μέρες, ό,τι κι αν έκανε, με όποιους

κι αν μιλούσε, ένα κενό πλανιόταν πάνω από το κεφάλι του. Σαν να έκλεισε μια ομπρέλα φοβεράς προστασίας, σα να έσπασε μια γραμμή άμυνας και τίποτε πλέον δεν θα μπορούσε να εμποδίσει μια απροσδιόριστη εισβολή! Προσπάθησε να το αντιμετωπίσει με λογικά επιχειρήματα. «Κοτζάμ γιατρός», μονολογούσε, «να κολλάς σ' ένα σταυρουδάκι!». Άρχισε μάλιστα να ρωτά και για την αγορά ενός καινούργιου σταυρού, τίποτε όμως δεν τον παρηγορούσε. Κάθε στιγμή ένιωθε να κρατά στα χέρια του το δικό του, τον κατάδικό του σταυρό και να ψηλαφεί το κάθε χιλιοστό του.

Σε λίγες μέρες θα έφτανε η ώρα της τακτικής του αναχώρησης για το Άγιον Όρος. Περίμενε πάντα με ανυπομονησία την ώρα αυτή. Τα τελευταία 20 χρόνια δεν είχε χάσει ούτε μία χρόνια. Φέτος όμως η αναχώρηση αυτή του έδινε ένα πρωτόγνωρο βάρος. Θα επισκεπτόταν τα μοναστήρια που συνήθιζε, φέτος όμως θα θυμόταν με πόση επιμέλεια ζητούσε κάθε χρόνο στο καθένα από αυτά, να περάσει ο μοναχός τον σταυρό του πάνω από τα άγια λείψανα και να του τον επιστρέψει. Ποτέ δεν παρέλειπε την κίνηση αυτή. Από τις τόσες φορές και την πλούσια ευλογία ήταν βέβαιος πως όλο τον χρόνο κουβαλούσε κάτι από τις μυρουδιές, τη χαρά και τις ευχές του Άθωνα. Σε κάθε δυσκολία, σε κάθε θλίψη, σε κάθε είδους δίλημμα, ασυναίσθητα, η πρώτη του κίνηση ήταν να αγγίξει τον αγαπημένο τους σταυρό. Φέτος όμως κάθε του επίσκεψη θα ήτανε μια πικρή υπενθύμιση της απώλειας του.

Η οργάνωση της παρέας που και φέτος είχε αναλάβει να ξεναγήσει στο Όρος ήταν όπως πάντοτε πλήρης. Την μέρα της συγκέντρωσης των έξι παλαιών συμμαθητών, προσπάθησε να μην δείξει τίποτε από τη στενοχώρια του. Το ταξίδι μέχρι την Ουρανούπολη δεν είχε απρόοπτα. Με τις συζητήσεις κάπως ξεχάστηκε, την άλλη μέρα όμως στο караβάκι, ατενίζοντας τις Μονές μέχρι τη Δάφνη, η μελαγχολία θελήσει πάλι να του κάνει συντροφιά.

Στο μοναστήρι, που πάντα είχε σαν πρώτο προορισμό, συναντήθηκε με τον γέροντά του που χρόνια τώρα άκουγε την εξομολόγηση του. Φέτος όμως, η πρώτη φράση δεν είχε να κάνει με λογισμούς και αμαρτίες αλλά με τη βαθείά του λύπη για την απώλεια του αγαπημένου του σταυρού. Η εξομολόγηση τέλειωσε αλλά ο γέροντας δεν τον άφησε να φύγει. Τον παρακάλεσε να τον συνοδεύσει σε έναν μικρό περίπατο έξω από τη Μονή. Σε λίγο βρέθηκαν καθισμένοι στον όμορφο κυκλικό πάγκο γύρω από το αιωνόβιο δέντρο με θέα το πέλαγος και στο βάθος, αμυδρά, τις βουνοκορφές της Ανατολής. Μόλις κάθισαν, ο γέροντας, χωρίς να μιλήσει έσκυψε, σα να ΄ψαχνε κάτι. Γρήγορα το βρήκε: Ήτανε δυο φιλαράκια, καταπράσινα, μακρουλά και πλατιά. Τα πήρε και με επιδέξιο τρόπο τα έπλεξε σε σταυρό.

- Κύριε Νίκο μου πάρτε το, του είπε. Όση αξία είχε ο χρυσός βαπτιστικός σταυρός σας, την ίδια αξία έχει και τούτος, φτάνει να τον ντύσετε με την ίδια αγάπη και την ίδια πίστη που είχατε ντύσει τον προηγούμενο. Αφού ο Θεός καταδέχτηκε να κάνει σπίτι του την πεσμένη και λερωμένη φύση μας για να ΄ρθει να την κατοικήσει και να μας συναντήσει, σημαίνει πως όλα τα υλικά πράγματα μπορούν να γίνουν κατοικητήριό Του. Αυτά τα δύο αγνά φυλλαράκια που βλάστησαν με τη δική Του πρόνοια και τη δική Του τρυφεράδα περιμένουν πάλι το άγγιγμα σας στα δύσκολα που θα συναντήσετε εκεί κάτω.

- Και η τόση ευλογία από τα λείψανα; ρώτησε εκείνος.

- Την υγεία σας να ΄χετε κύριε Νίκο μου να περάσετε ξανά όλα τα μοναστήρια και να πάρετε κι άλλη, πιο πολλή ευλογία από τα ίδια λείψανα κι απ΄ άλλα τόσα. Αν και, σιγάνεψε λίγο τη φωνή του, ό,τι χρειάζεστε ήδη τό ΄χετε.

Και με τα τελευταία αυτά λόγια, τού έβαλε με τρυφερότητα το σταυρουδάκι από τα δύο φύλλα στην παλάμη του και την έκλεισε.

Δακρυσμένος εκείνος κοίταξε αυθόρμητα ψηλά και ένιωσε να ανοίγει πάλι εκείνη η ομπρέλα της φοβεράς προστασίας πού ΄χε χάσει. Έβαλε το σταυρουδάκι από τα δύο φύλλα στον κόρφο του με τόση χαρά, σαν να ξαναβρήκε φίλο καρδιακό.

Δέκα χρόνια αξιώθηκε ακόμη να πηγαίνει στο Όρος. Σε κάθε μοναστήρι, η πρώτη του δουλειά ήταν πάντα να προσκυνήσει, όπως πάντα, τα λείψανα. Ποτέ όμως δεν έδωσε ξανά σε μοναχό να περάσει το σταυρουδάκι του από πάνω. Δεν το 'νιωσε, δεν αισθανόταν πως κάτι λείπει από τα δυο του φυλλαράκια. Τα άφησε έτσι απείραχτα, όπως κόπηκαν απ' το χέρι του γέροντά του.

Στο κομοδίνο του κρεβατιού τού τελευταίου του ύπνου, το σταυρουδάκι ήταν εκεί, με τα φυλλαράκια καταπράσινα και φρέσκα, σα να 'χαν μόλις κοπεί.

Μετά το κατευόδιο του, ο γιος του βάλθηκε να ξεχωρίσει τα βιβλία του. Δεν ήταν πολλά. Σ' ένα από αυτά, παρατήρησε μια τσακισμένη σελίδα. Το άνοιξε και διάβασε μian υπογραμμισμένη φράση με λίγο ζαρωμένο το χαρτί από κάτι σαν στάλα, που από καιρό είχε ξεραθεί:

« Όλα τα ξύλα είναι τίμια, γιατί απ' όλα μπορείς να φτιάξεις σταυρό». —_

<http://bit.ly/2Rt0Sxo>